

# USNESENÍ

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Martina Jachury a soudkyň Mgr. Zdeňky Burdové a Mgr. Jitky Stibralové ve věci

oprávněné: **PS & JA INVESTMENT s.r.o.**, IČO 03804356  
sídlem Vyšehradská 1349/2, 128 00 Praha 2 - Nové Město  
zastoupená advokátem Mgr., Mag.iur. Janem Toscherem  
sídlem Pražská 2230/8, 586 01 Jihlava

proti  
povinné: **S. N.**, nar. xxx, IČO xxx  
bytem xxx, xxx xxx – xxx  
zastoupená advokátem Mgr. Bc. Štěpánem Brunclíkem  
sídlem Petrská 1136/12, 110 00 Praha 1 - Nové Město

za účasti manžela  
povinné: **M. N.**, narozený xxx  
bytem xxx xxx, xxx xxx - xxx

**zřízením soudcovského zástavního práva na nemovitých věcech**, o odvolání povinné proti usnesení Obvodního soudu pro Prahu 8, č.j. 18 E 3/2024-54 ze dne 3. dubna 2025

## takto:

Usnesení soudu prvního stupně se ruší a věc se mu vrací k dalšímu řízení.

## Odůvodnění:

1. Napadeným usnesením soud prvního stupně zamítl návrh povinné ze dne 28.5.2024 na zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva nařízeného usnesením Obvodního soudu pro Prahu 8 ze dne 16. 2. 2024, č.j. 18 E 3/2024-29.
2. Tento výkon byl nařízen základě vykonatelného notářského zápisu ze dne 15. 5. 2023, č.j. N 769/2023, NZ 712/2023, sepsaného JUDr. Tomášem Strnadem, notářem se sídlem v Třebíči, na nemovité věci povinné, a to na bytové jednotce č. xxx, vymezené v budově s č. p. xxx, byt. dům, část obce xxx, postavené na pozemku par. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří, dále na spoluvlastnickém podílu v rozsahu xxx ke společným částem domu, budovy s č. p. xxx, byt. dům, část obce xxx, postavený na pozemku par. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří a na spoluvlastnickém podílu v rozsahu xxx k pozemku p. č. xxx, zastavěná plocha a nádvoří (vše LV č. xxx). Uvedené nemovité věci jsou zapsány na listu vlastnictví č. xxx pro katastrální území xxx, obec xxx, u Katastrálního úřadu pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha.
3. Povinná argumentovala tím, že výkon rozhodnutí vede ke zjevné nespravedlnosti a je nepřípustný. Oprávněná využila tísň povinné a uzavřela s povinnou lichevní smlouvu, která byla od samého počátku zjevně konstruována tak, aby byla pro běžného člověka fakticky nesplnitelnou, smluvní ujednání jsou zcela zjevně nepřiměřené a v rozporu s dobrými mravy.
4. Soud prvního stupně s odkazem na § 265, § 338b, § 338c, § 338e o.s.ř. uzavřel, že zřízením soudcovského zástavního práva se pohledávka oprávněné jen zajišťuje, soud není v tomto řízení oprávněn zkoumat vhodnost a rozsah navrhovaného způsobu výkonu rozhodnutí, proto návrh povinné na zastavení výkonu rozhodnutí zamítnul. Pro úplnost uvedl, že důvody uváděné povinnou v návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí by soud zkoumal až v řízení o výkonu rozhodnutí vymáháním dlužné částky.

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

5. Uvedené usnesení napadla včasným odvoláním povinná. Namítla, že z obsahu jejího návrhu na zastavení výkonu rozhodnutí je patrné, že napadá výkon soudního rozhodnutí jako celek, neboť jej považuje za neoprávněně vedený na její úkor. Dle povinné se jedná o jediný možný postup, jak lze realizovat ochranu jejích práv, kdy určovací typ žalob na neplatnost notářského zápisu či smluv o úvěru není v takové případě přípustný a odkázala konstantní judikaturu (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp.zn. 32 Cdo 3781/2017, sp.zn. 33 Co 2135/2015, sp.zn. 23 Co 2387/2022, ÚS 3857/15). Předmětem jejího návrhu je správně posouzení oprávněnosti předmětného výkonu rozhodnutí, tedy mimo jiné i posouzení platnosti a způsobilosti exekučního titulu. Navrhla, aby odvolací soud napadené usnesení zrušil a vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.
6. Oprávněná se k odvolání povinné vyjádřila tak, že oprávněná jiný způsob výkonu rozhodnutí, než zřízením soudcovského zástavního práva nenavrhovala. Není tedy zřejmé, co myslí povinná tím, když v odvolání uvádí, že napadá soudní výkon rozhodnutí jako celek. Taktéž upozornila na to, že pokud povinná opírá svá tvrzení o nespravedlnost nařízeného výkonu rozhodnutí, o údajnou absolutní neplatnost smlouvy o úvěru, pak neexistuje žádné rozhodnutí, jež by smlouvu o úvěru prohlásilo za absolutně neplatnou. Oprávněná má za to, že výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva byl pravomocně nařízen v souladu se zákonem. Taktéž má oprávněná za to, že tvrzenou neplatnost smlouvy o úvěru nelze v rámci zastavení výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva přezkoumat. Výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva plní pouze funkci zajišťovací, argumenty povinné by se soud zabýval až při výkonu rozhodnutí, který by spočíval ve vymáhání plnění. Navrhla potvrzení napadeného rozhodnutí.
7. Odvolací soud přezkoumal napadené usnesení dle § 212 a § 212a zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád (dále jen „o.s.ř.“), resp. dle zákona č. 120/2001 Sb., exekuční řád (dále jen „e.ř.“), a dospěl k závěru, že nejsou podmínky ani pro potvrzení, ani pro změnu usnesení.
8. Důvody zastavení výkonu rozhodnutí vypočítává § 268 odst. 1 o. s. ř.; pod písmeny a) až g) uvádí důvody relativně konkrétní, pod písmenem h) důvod formulovaný všeobecně, jehož účelem je umožnit, aby výkon rozhodnutí byl zastaven i v jiných závažných případech, jež pro jejich možnou rozmanitost nelze s úplností předjímat, resp. podrobit konkrétnímu popisu. Podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. výkon rozhodnutí bude zastaven, jestliže výkon rozhodnutí je nepřípustný, protože je tu jiný důvod, pro který rozhodnutí nelze vykonat, je ustanovením s relativně neurčitou hypotézou.
9. Nauka i soudní praxe jsou jednotné potud, že důvody, pro které je výkon rozhodnutí nepřípustný, se typicky spojují s vadami exekučního titulu [pokud nezpůsobují jeho (materiální) nevykonatelnost, jež zakládá důvod zastavení výkonu podle § 268 odst. 1 písm. a) o. s. ř.], s pochybeními při nařízení výkonu (např. postižením jiného účtu než účtu povinného - srov. § 303 a násl. o. s. ř.), s rušivými okolnostmi při provádění výkonu (např. odmítne-li oprávněný poskytnout součinnost při výkonu odebráním věci podle § 345 a násl. o. s. ř., nebo setrvávají-li v bytě, který má být podle § 340 a násl. o. s. ř. vyklizen, osoby, jež důvod bydlení neodvozují od povinného), případně se specifickým jednáním povinného (vznese-li důvodně námitku promlčení, způsobí-li započtením zánik vymáhané pohledávky před vydáním vykonávaného rozhodnutí, event. vymáhanou pohledávku uspokojí do takové výše, že se další výkon stane nevhodným) [srov. též Kurka, V., Drápal, L., Výkon rozhodnutí v soudním řízení, Linde Praha, a.s., 2004, strana 387].
10. Předně odvolací soud uvádí, že z ustálené judikatury Ústavního soudu plyne, že v exekučním řízení obecným soudům přísluší se zabývat zásadními vadami exekučního titulu a že jsou povinny výkon rozhodnutí zastavit podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř. také v případech, v nichž by výkon rozhodnutí vedl ke zjevné nespravedlnosti, nebo byl dokonce v rozporu s principy právního státu. Nezohlednění těchto kritérií při rozhodování o zastavení výkonu rozhodnutí představuje porušení základního práva na soudní ochranu podle čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Zásadní vadou exekučního titulu je také přiznání úroků z prodlení ve zcela nepřiměřené výši, která již není

v souladu s ústavním pořádkem. V těchto případech je třeba, aby obecné soudy poskytly povinnému a jeho majetku soudní ochranu (čl. 11 a čl. 36 odst. 1 Listiny) tak, že výkon rozhodnutí v části týkající se nepřiměřené výše úroků zastaví podle § 268 odst. 1 písm. h) ve spojení s § 268 odst. 4 o. s. ř. tak, aby byla zajištěna spravedlivá rovnováha při ochraně majetkové sféry dlužníka i věřitele (srov. nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 3194/18 ze dne 1. 4. 2019).

11. V rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 20. 3. 2018 sp. zn. 32 Co 3781/2017, které je zcela použitelné na projednávanou věc, Nejvyšší soud vyslovil, že po nařízení soudního výkonu rozhodnutí (po pověření a nařízení exekuce) na podkladě titulu, jímž je notářský zápis se svolením k vykonatelnosti, se otázka, zda oprávněná osoba má či nemá podle hmotného práva nárok na vymáhané plnění, řeší ve zvláštním „sporném“ řízení o zastavení soudního výkonu (exekuce), jinak řečeno, řešení otázky, zda pohledávka nebo jiný nárok, jichž se „dohoda“ v zápise týká, vychází ze závazku, který nikdy nevznikl, případně již zanikl, který je neplatný nebo se promlčel, pro účely vykonávacího (exekučního) řízení pomocí určovací žaloby je nepřipustné, neboť vede jen ke zbytečnému rozmnožování sporů“. K stejnému závěru se Nejvyšší soud přihlásil také v rozhodnutí sp. zn. 33 Co 2135/2015, sp. zn. 23 Co 2387/2022a Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. I. ÚS 3857/15, jak správně odkazuje povinná.
12. Odvolací soud proto na rozdíl od soudu prvního stupně zastává názor, že v případě, že povinná prokáže neplatnost úvěrové smlouvy je v daném případě třeba poskytnout ochranu, spočívající v zastavení výkonu rozhodnutí podle § 268 odst. 1 písm. h) o. s. ř., neboť výkon by byl v rozporu s procesními principy, jež ovládají občanské soudní řízení (§ 1 a 3 o. s. ř.) a řízení o výkon (§ 261 o. s. ř.), i v rozporu s účelem výkonu, neboť soud zákonem ustanoveným způsobem poskytuje ochranu právům (článek 90 Ústavy), a nikoliv protiprávnímu jednání. A to i v rámci výkonu zřízení soudcovského zástavního práva (srov. usnesení Nejvyššího soudu sp.zn. 20 Cdo 2432/2010 ze dne 28. 3. 2012). I sám o.s.ř. s tímto počítá, když v § 338e odst. 1 vylučuje pouze zastavení dle § 268 odst. 1 písm. e) o.s.ř., tedy, že průběh výkonu rozhodnutí ukazuje, že výtěžek, kterého jím bude dosaženo, nepostačí ani ke krytí jeho nákladů. V odst. 2 vyložene hovoří a počítá se zastavením výkonu rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva. Zajišťovací charakter zde nehraje roli (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 30. 11. 2010, sp. zn. 20 Cdo 1562/2009). Zvláštnost řízení o výkon rozhodnutí zřízením soudcovského zástavního práva na nemovité věci ve srovnání s řízeními o výkon rozhodnutí ostatními způsoby spočívá totiž ve skutečnosti, že ačkoliv se samotné řízení právní mocí usnesení o nařízení výkonu rozhodnutí považuje za ukončené, vlastní výkon rozhodnutí (tedy "reálný výstup" řízení) trvá dál. K zániku dochází až po právní mocí usnesení o zastavení výkonu rozhodnutí, a to od samého počátku, tedy jako by soudcovské zástavní právo nebylo zřízeno.
13. Soud prvního stupně veden nesprávným závěrem se tak nezabýval komplexním posouzením jednotlivých ujednání smlouvy o úvěru, a zda se po tomto posouzení se jeví jako celek absolutně neplatná pro rozpor s dobrými mravy. Odvolací soud připomíná požadavky vytyčené judikaturou Nejvyššího soudu (srov. např. rozhodnutí sp. zn. 33 Cdo 4601/2008, sp. zn. 20 Cdo 1149/2018, sp. zn. 20 Cdo 2441/2018, nálezy Ústavního soudu sp.zn. II. ÚS 3194/18 ze dne 1. 4. 2019).
14. Odvolací soud proto postupoval dle § 219a odst. 1 písm. a), § 221 odst. 1 písm. a) o. s. ř. a usnesení soudu prvního stupně zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení, neboť z důvodu nesprávného právního názoru se tento nezabýval skutečnostmi rozhodnými z hlediska zastavení exekuce.
15. Na soudu prvního stupně dále bude, aby věcně posoudil námitky povinné ohledně neplatnosti smlouvy o úvěru.

#### **Poučení:**

Proti tomto usnesení není dovolání přípustné.

Praha 26. června 2025

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.

**Mgr. Martin Jachura** v.r.  
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje B. Ch.